

ความเป็นอมตะที่มีปีกและลำตัวเป็นนกเพลิง สยายปีกโผลมบินข้ามผ่านกาลเวลาผ่านปัจจุบัน สู่ออดีตไปถึง ณ ที่อนาคต หากมันตายลงที่วันนี้มันกลับไปเกิดใหม่ในวันเมื่อวาน? แต่ทุกที่ที่มันได้ปรากฏเป็นที่ที่ซึ่งประกอบได้ด้วยมนุษย์ผู้ตั้งคำถามถึงความเป็นอมตะ เมื่อใดที่มนุษย์ตั้งคำถามถึงความ เป็นอมตะในประวัติศาสตร์ นกเพลิงตัวนั้นจะเฝ้ามองเขาอยู่ อย่างไกลๆ เราได้หลักฐานเพิ่มว่าในบางครั้ง นกเพลิงตัวนั้น กระซิบมอบการถกเถียงเกี่ยวกับการยึดความตายให้มนุษย์ บางคนเสียชีวิตด้วยซ้ำ คำเล่าขานบอกว่าเนื้ออกของนกเพลิงตัว นั้นทำให้เราโกงความตายได้ จักรพรรดิบางคนเปิดสงคราม เพื่อตามหาตัวมันแต่ไม่ได้เห็นแม้แต่เงา แต่มันกลับไป ปรากฏอยู่ไกลยานอวกาศนอกโลกเพื่อที่มนุษย์สังเคราะห์ ได้ลิ้มเลือดของมันเพื่ออยู่ประคองชีวิตต่อไป ผมไม่ได้อยาก โกงชีวิตแต่อย่างใด แต่นก เพลิงตัวนี้อาจจะเข้าใจกลไก ของความโหยหาความเป็น ออมตะของเราอย่างเป็นที่สุด

ภายใต้ชายคาที่เรานั่งพิมพ์ เขียน ถกเถียงเรื่องความเป็น ออมตะ บนหลังคานั้นนกเพลิง ฟินิกซ์ตัวใหญ่สยายปีกกว้าง และขอบคุณเราที่เปิดประตูให้ มันมาสู่วินาทีแห่งเวลานี้ได้

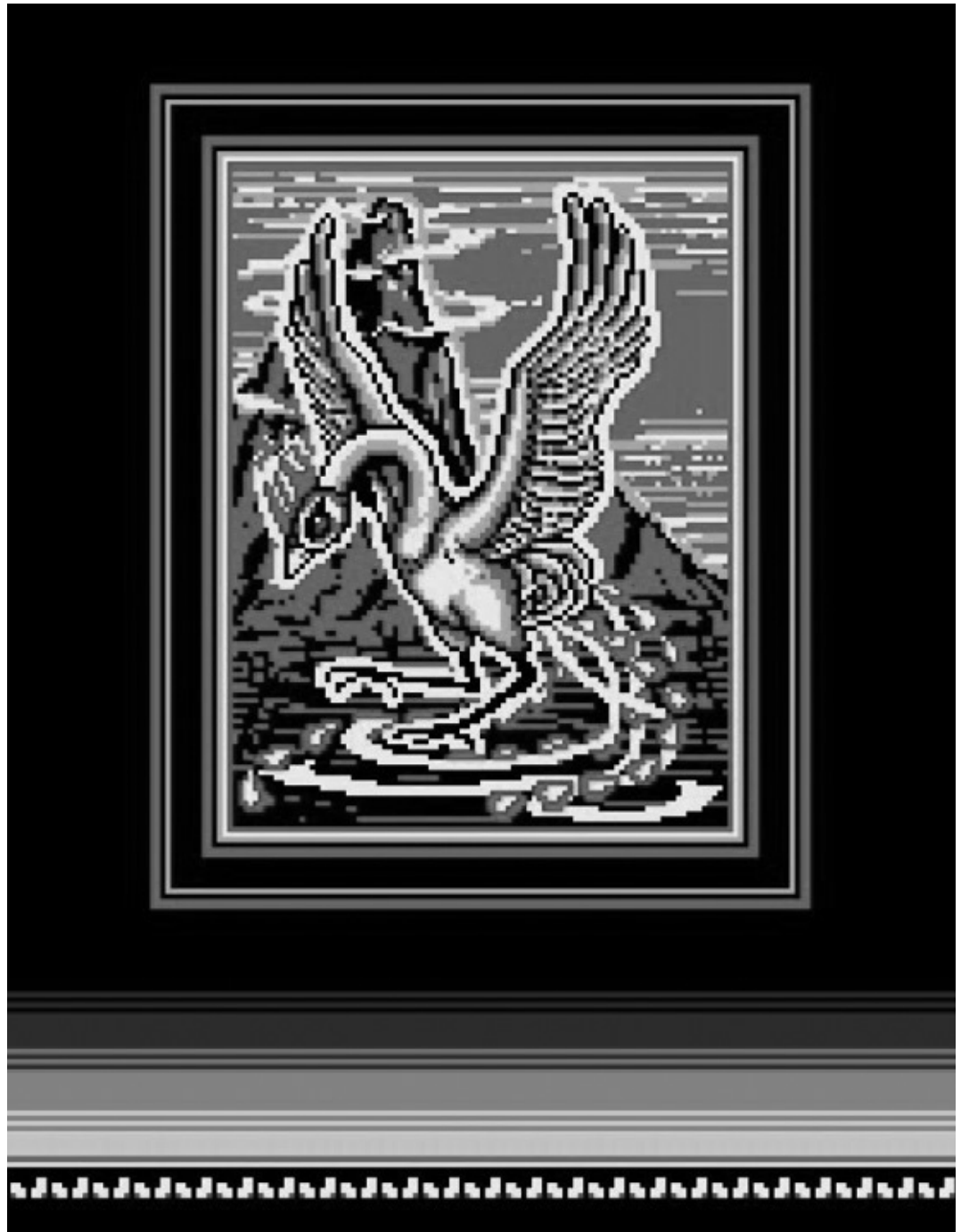
การที่คุณจะเกาะอยู่ตรงนั้น ร้างเปลืองของคุณทำให้หลังคา ร้อน แอร์ก็ทำงานสู้อ ความ ร้อนนั้นไม่ไหว คุยกับคุณดีๆ ก็คงจะไม่ไปง่ายๆ เว้นแต่ว่า เราจะเลิกคุยกันเรื่องนี้ คุณ ก็คงจะต้องไปหาพื้นที่ในกาล เวลาอื่นที่เขาถกเถียงกันเรื่อง ความเป็นอมตะ

ที่จริงมันก็นำราคาอะไรๆ ก็คือความเป็นอมตะ “มนุษย์ หมกมุ่นแต่เรื่องอมตะ” ไม่รู้ จริงเท็จแค่ไหน การที่เราอยาก จะให้บทสนทนาขณะนั้นๆ คง อยู่ต่อไป แค่นี้เรียกว่า “วาระ ความเป็นอมตะได้หรือเปล่า?” ที่จริงผมอาจจะพูดได้ตรง ประเด็น แต่ความกำกวมของ ภาษาที่ติดมากับ “อมตะ” มันอาจจะดึงความวุ่นวายมาตี สิ่งที่ผมกำลังจะพูด ย่อหน้า นี้มีไว้เพียงปิดเป่าคำนี้ใหม่ เท่านั้นแหละ

การเฝ้าถามถึงความหมาย ของการจัดเก็บและส่งต่อ เป็นสิ่งที่น่าปวดหัวของโลก ศิลปะ เมืองงานหนึ่งเกิดขึ้น จัดแสดงในพื้นที่ ความหมายของมันประสานเข้ากับบริบท มันเคลื่อนไหวในการพูดคุยมีเสียงหัวเราะและเสียงร้องให้ สิ่งเหล่านั้นจะถูกจัดเก็บบันทึกได้อย่างไร? และด้วยท่าที แบบไหน?

Immortality with its body as a phoenix spreads its wings and flies through the present, to the past, and to the future. If it dies here today, would it reincarnate in the yesterday? But wherever it emerges, there live humans who question and ponder on immortality.

The phoenix would watch them from afar. We found evidences that sometimes it whispers to some humans the secrets of cheating death, and rumor says that its flesh could do exactly that. Some emperors even start wars in search of the mythical bird, but found nothing. It ends up appearing in a spaceship out in the space so that synthetic humans could taste its blood and live on.

I do not at all want to escape death.

However, it is certainly this phoenix that best understands the complexity of our yearning for immortality.

ห้องอากาศเย็นขึ้น นกเพลิงตัวนั้นคงหายไป

Under this roof, we type, write, and discuss about immortality. On that roof is this huge phoenix that spreads its wing wide and thanks us for welcoming its presence in this place of time.

Your flaming body heats up the roof as you cling onto it. The A/C is not at all your rival. Simply telling you to leave probably will not work unless we just stop talking about this. If then, you will have to search for a new place in other times in which others are talking about immortality.

Actually, it is quite annoying that everything is all about immortality. How much truth is in "humans are obsessed with immortality." Would our desire to maintain the conversation at the time another instance of "immortality?" Maybe I was straight to the point, but the vagueness of language attached with "immortality" instigates chaos that disrupts with what I am trying to say. This paragraph is only to freshen the term.

Questioning the meaning and implications of the act of archive and passing it on is the bane of the art's world. When there is an exhibition in a space, its meaning corresponds with the context and has a dialogue with laughter and cries. How are those things be recorded? In which gestures?

**The room cools down.
Perhaps the phoenix has vanished.**